

ljubi otročiči, vselej lepo odkrijete, kedar koli greste mimo tacega kraja, kjer stoji kako sveto znamenje ali še celó presveti križ našega izveličarja.

Da, to je lepo od vas, tako delajo vsi dobri in pridni otroci! Tako je delal tudi Martinek, sin poštenega mizarja. Bil je jedva kacih devet let star, ko se je necega dne izprehajal z bratcem Ivankom ob robu bladenega gozda pri vélikej cesti. Tu zagleda poljske težake, ki so ravno poklekneli pred znamenje svetega križa, da bi se k Bogu pomolili, predno začnó svoja težka dela. Martinek je vse to iz daleč gledal, a ko pobožni težaki otidejo, pristopi tudi on k svetemu znamenju pred lično kapelico, ki je stala ondu ob velikej cesti pri gozdu. Kapelica je bila od vseh strani lepo pobarvana, v njej veliko krasno распelo (križ), zaprta je bila z železnimi vratici, in v sredi je gorela lična lampica. Ko Martinek pogleda skozi železna vrata, obide ga sveto čutilo, pade na kolena, sklene in povzdigne svoji beli ročici ter prav pobožno moli. Domóv se vrnivši, povedal je vse materi z óno otročjo odkritosrčnostjo, ki jo imajo samo mali, nedolžni otročiči. Mati je pohvalila Martinka in mu dovolila, da sme vsak dan pred večerjo svojo molitev opraviti tam pred svetim križem v kapelici.

Necega dne je Martinek po starej navadi ravno klečal pred kapelico in molil. Pripetí se, da se je mimo peljal imeniten gospod iz bližnje graščine v lepej dragocenej kočiji. Pobožni graščak stopi z voza, da bi pozdravil znamenje sv. križa, kar ugleda Martinka klečečega pred kapelico, ki je tako lepo in pobožno molil. Čudil se je dobremu mizarskemu dečku, a še bolj se je čudil temu, da se deček tako milo joka. Pohvali ga zaradi njegove pobožnosti in ga vpraša, zakaj tako milo joka. „Ali vi nikoli ne jokate,“ odgovori Martinek, „kadar klečite tukaj pred križem našega odrešenika? Le pogledjte, s kako lepimi besedami nas kliče k sebi!“ Spodaj pod križem je bilo namreč zapisano: „Sin! zaradi tebe sem na križi. Vedno te čakam z razprostrtima rokama in z odprtim sreem, da te objamem in pritisnem k sebi! Delaj po mojih zapovedih in bodeš z manoj v raji!“

Graščak se zamisli v te besede ter je sklene odslej resno prevdarjati. Seže v žep ter podari dobremu dečku tri zlatnike. Vesel kakor še nikoli pri-teče Martinek domóv k materi ter jej pokaže lepe rumene novce (denarje), za katere mu mati kupi novo obleko. A tudi pozneje, ko je bil Martinek užé sam svoj gospodar, bil mu je graščak vedno na roko, in Martin se je vse svoje žive dni spominjal, kako ga je sreča dotekla pod križem pri kapelici kraj ceste.

Otroci! odkrite se vselej, kadar greste mimo znamenja svetega križa!

(Po „Brětjanu.“)

Kukavica in ševa.

(Po Hagedorn-u posl. Sv. P...ar.)

Kukav'ca ševa *) bara:

„Kak je? povej mi ti

Da potovalka štorklja

Modrejša nij kot mi?“

„Spričuje naj nam ona,“

Jej ta odgovori,

„Da mnogo potovanja

Neumnih ne zmodri.“

*) Ševa = skorjanec, die Lerche.